

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Naar Bierge, Dall og Skove

Citation: Bording, Anders: "Naar Bierge, Dall og Skove", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 259.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid117998.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

156. *Ode Jambica*. 1647.

1.

Naar Bierge, Dall og Skove
Med Folk og Diur hensove
Den gandske Nat saa lang,
Og veed af ingen Tvang,
Da gaar min Sorg i svang.

260

2.

Saa modelig og saare
Maa jeg da fælde Taare
Her for din døve Dør.
Men du plat intet hør
Det Klagemaal jeg giør.

3.

Jeg sukker dybt og græder,
Jeg raaber og jeg beder,
Men du foruden Klag
Dog sover hen i Mag
Alt til den liuse Dag.

4.

Dit Hierte, Sind og Øre,
Saa vel som dine Dørre
Tillukkes saare tet,
Den Stund jeg her saa slet
J mørke staar forgiet.

5.

Du paa den Nød ej tænker
Som mig til døde krænker,
Og her med Vold og Magt
Mig lær at holde Vagt,
Naar andre sove sagt.

6.

Det regner fast og sluder,
Det stormer og det tuder,

Jeg staar i Frost og Snee
Foruden Ly og Læe,
Lad op, O Galathe.

⌘

7.

Lad op, lad op, O Skønne,
Dig skal Cupido lønne,
Cupido Venus Søn,
Med Elskovs søde Løn,
Om du mig vider Bøn.

⌘

8.

Hvi plages jeg Ælende,
Jeg er dog ej din Fiende,
Det kiendes paa min Ton'
At jeg er Coridon,
Din Tiener, skønne Kron.

⌘

9.

Af Amor overvunden
Er jeg, og saa forsvunden,
At ikke nu som før
For mig oplukkes tør
Den heele vide Dør.

⌘

10.

Ak! kund' jeg mig behende
Som Jupiter, omvende
Til gylden Regn og Vand,
Da vilde jeg paa stand
Faa boed paa Elskovs Brand.

⌘

11.

Jeg vild' og ikke skaane
At komme som en Svane,
Og favne sødelig
O anden Leda dig,
Saa tvinger Elskov mig.

⌘

12.

O vilde du kun mærke,
Hvad Kierlighed hin stærke
For klaglig Drab og Mord
Med sin Forgift har giord,
Og mangen lagt i Jord.

|X

13.

Anaxarete strenge
Sin Vrede drev saa længe,
Til Iphis ynkelig
En Nat for Strengthed slig
Ophængde selver sig.

261

|X

14.

Men Straffen hende fulde,
Som det sig burd' og skulde,
Hun blev sig selv til Meen,
Med Seener, Kiød og Been
Omvend til haarden Steen.

|X

15.

Hvad Gavn det er en Hyrde
Saa jammerlig at myrde
Med Længsels haarde Væ,
Det kandst du deraf see,
O strenge Galathe.

|X

16.

Men før jeg nogenlunde
Dig saadan Straf vil unde,
Jeg heller vilde da
Til døde selver gaa,
Saa stilles min Attraa.

|X

17.

Kom derfor Folke-myrder,
Som letter alle Byrder,
Gjør Ende paa min Klæg,
Giv mig min Afskeed fag,
Den Skiønne til Behag.

|X

18.

Men Ak! hvad vil jeg arme
Mig selv med Sorrig harme,
Forgieves gjøre mat,
Jeg staar dog her forlat
Den gandske lange Nat.

|X

19.

Aurora før oprinder,
Diana slet forsvinder,
De Stierner sagtelig
Af Himlen snige sig,
Før hun vil høre mig.

[✕](#)

20.

Thi nødes jeg tillige
Med Natten at afvige
Saa trøsteløs, O væ!
Hen til mit unge Fæ,
Far vel O Galathe.

[✕](#)

21.

Far vel, og naar du finder
De Taare, som her rinder
For dig paa Jorden ned,
Da tænk paa den Fortræd
Din Coridon hand leed.